ЛЕГЕНДА ЗА УРАШИМА

Превод от френски: Надя Трендафилова, 1974

chitanka.info

Имало едно време един добър рибар, който се наричал Урашима. Той бил едър и силен, имал добро сърце и много обичал животните.

Един ден, както си ходел по брега на морето, забелязал купчина момчета, който крещели и се боричкали около нещо, което не можел да види добре. Помамен от любопитството си, той се приближил и разбрал, че тези нехранимайковци измъчвали една костенурка, която успели да измъкнат от водата.

Те я удряли, преобръщали я и изглежда добре се забавлявали като й причинявали такива мъки.

— Не ви ли е срам? — извикал Урашима. — Защо измъчвате така това бедно създание? Какво ви е сторило то?

— Ами ти защо се бъркаш? — отвърнали дръзките дезделници. — Тази костенурка е наша. Остави ни на мира.

И без да слушат повече добрия човек, те продължили своята лоша игра.

Като видял, че думите му отиват напразно, Урашима извадил от джоба си няколко сребърни монети, които бил спечелил с тежък труд и с които щял да си купи нещо за ядене, и им казал:

— Хайде да се спогодим. Вземете тези парии ми дайте костенурката.

Хлапаците не чакали да им повтори. Грабнали парите и хулкнали към най-близкия продавач на бонбони.

Урашима взел да милва полека костенурката, после я върнал във водата с думите: „Върви, клета костенурке, и не оставяй вече да те хващат!“ После се върнал у дома си усмихнат, с празен стомах, разбира се, но със задоволство в сърцето, задето е постъпил така.

След няколко дена Урашима излязъл с малката си лодка в открито море и тъкмо се канел да хвърли рибарската си мрежа, чул един глас да го вика:

— Чичо Урашима, чичо Урашима!

Той се оглаедал учуден наоколо, но видял само небето и морето.

„Трябва да сънувам“ — рекъл си той.

Но тихото гласче пак подхванало:

— Чичо Урашима, чичо Урашима!

Още по-зачуден, човекът се взрял в морето и този път видял една костенурка, която плувала към него. Като наближила, тя се поклонила вежливо и казала:

— Добър ден, чичо Урашима, не ме ли позна? Аз съм костенурката, която ти изтръгна от ръцете на жестоките нехранимайковци. Много съм ти благодарна за това и искам да ти се отплатя. Качи се на гърба ми и аз ще те отведа при всемогъщия Дракон, цяря на океаните.

Смаян, Урашима направил каквото му казала. Щом яхнал костенурката, и тя се гмурнала в дълбочините на морето.

Така те се спускали безкрайно, минавали покрай чудни градини, които човешко око никога не било виждало. Накрая стигнали пред един великолепен палат, изграден от перли, лазурен камък, ахат, корали и безброй други скъпоценни камъни. Главната врата на палата, украсена със син, червен и жълт емайл, се отворили загадъчно пред тях.

— Ние сме в палата на всемогъщия Дракон, владетеля на всички океани — казала костенурката. — Върви, той те очаква.

Когато влезли в палата, различни риби с ослепителни цветове излезли да ги посрещнат. Те се поклонили дълбоко пред Урашима, съпроводили го през безбройни зали, една от друга по-разскошни, и накрая спрели пред всемогъщия Дракон. Да се каже, че Урашима бил учуден, ще бъде далеч от истината. Той никога не бил виждал такива чудеса и дори не бил помислял, че могат да съществуват. С отворена уста гледал около себе си и дори не се сетил да се поклони пред царя, както направили всичките му придружители. Драконът слязъл от трона си, приближил се до него и казал:

— Значи ти си Урашима, човекът преизпълнен с доброта, който е дал всичките си пари, за да освободи клетата костенурка! Благодаря ти, Урашима, бъди добре дошъл в моето царство. Всяко твое желание ще бъде повеля за нас и ти ще бъдеш мой гост толкова дълго време, колкото ти хареса. Сега върви. Тук ти си в свой дом.

Той пласнал с ръце и се появили безброй малки рибки — танцьорки, чиито перки били от тънък воал във всичките цветове на дъгата. Те захванали да играят пред нашия герой много красив танц. А в това време един октопод с помощта на един тон и още други риби приготвяли вкусно ядене в чест на госта.

Очарован от този необикновен свят, Урашима не забелязал как времето лети.

Но накрая всеки се уморява и от най-хубавите неща. Един ден Урашима се замислил за своята малка къща, за родителите си и пожелал да се върне между хората и пак да подхване работата си.

Той отишъл при Дракона и като паднал на колене, рекъл:

— Всемогъщи царю, много съм ти благодарен за гостоприемството. Но време е вече да се върна между хората. Нареди, моля ти се на костенурката да ме отведе.

Драконът, който се бил привързал към рибаря, се натъжил, като научил, че той иска да си отиде, и се опитал да го отклони от това му намерение, но напразно.

И за да не наскърби приятеля си, Драконът накарал да повикат костенурката и й наредил да отведе Урашима на земята. После той подал на рибаря едно малко ковчеже и му рекъл:

— Сбогом Урашима. Аз бих искал да де задържа край себе си завинаги. Но нека бъде волята ти. Дръж, вземи това ковчеже за спомен от мене, но добре се пази да не го отвориш. Сбогом!

Урашима взел ковчежето, поблагодарил още веднъж на Дракона за гостоприемството и яхнал костенурката. За миг костенурката го отнесла на брега на морето там, откъдето бил тръгнал преди толкова време, и след като се сбогувала с него със сълзи на очи, тя отново се гмурнала в морето.

Урашима, щастлив, че отново се намерил под синьото небе, поел пътя към своето село. За голямо свое учудване разбрал, че там всичко се било променило.

Той потърсил бедняшката си къща, но няйно място се издигал дворец. Потърсил своите родители, приятелите си, но не намерил никого. Това станало, защото той бил прекарал много, много години в морските дълбини!

Така се скитал отчаян по улиците и хората гледали учудено този млад човек, облечен старовремски.

В своето объркване той взел ковчежето и тъй като не си спомнил заръката на Дракона, го отворил.

Един бял облак изплувал от него и цял го обгърнал. Като минало замайването му, младият рибар се видял преобразен в прегърбен старец с посребрени коси и дълга бяла брада. Драконът го бил дарил с вечна младост, затворена в ковчежето, но рибарят Урашима я оставил да му се изплъзне…

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.